

چرایی نقض مکرر آتش بس در قره باغ/187 مورد فقط در یک هفته

قض آتش بس در خطوط جبهه، کلید واژه ی دائمی رسانه های آذربایجان به نقل از وزارت دفاع این کشور می باشد که اگر نگوییم روزانه، حداقل چند بار در هفته در رسانه های مختلف مطرح می شود.

به گزارش آران نیوز از گروه بین الملل آناج: جنگ بین دو کشور جمهوری آذربایجان و ارمنستان از فوریه سال 1988 هنگامی آغاز شد که ارمنستان ادعاهای تاریخی ارضی علیه جمهوری آذربایجان را مجددا مطرح کرد. پس از چهار سال جنگ بین نیروهای دو کشور، نیروهای مسلح ارمنی بیست درصد از خاک جمهوری آذربایجان، از جمله منطقه قره باغ کوهستانی و هفت منطقه از اطراف آن را اشغال کردند. چرایی شکست های متعدد نیروهای آذربایجان در جنگ

در مورد چرایی این میزان از شکست های قوای جمهوری آذربایجان حرف و حدیث بسیار است. برخی با سند و مدرک از دریافت رشوه و تبانی و فرار سران نظامی و حتی بعضا سیاسی آذربایجان با طرف های ارمنی می گویند. به عنوان مثال یکی از نیروهای ایرانی حاضر در جنگ قره باغ می گوید: هجوم نیروهای ارمنی همراه با ایجاد وحشت در دل مردم و نیروهای آذربایجانی بود، طوری که نیروهای آذربایجانی به محض این که متوجه حضور نیروهای ارمنی در بیست و گاهی حتی پنجاه کیلومتری خود می شدند، سریعاً عقب نشینی می کردند و گاهی عقب نشینی نظامیان، قبل از تخلیه مردم عادی از مناطق جنگ زده اتفاق می افتاد.

از تعلل عمدی نیروهای جبهه خلق برای گرفتن مجدد قدرت در پایتخت تا بی تفاوتی نیروهای نظامی در مناطق جنگی می تواند از دلایل شکست های آن سال ها در مناقشه قره باغ برای آذربایجان باشد اما اینکه چرا هنوز هم با نقض مکرر آتش بس ها در خطوط جبهه، با تعلل برخورد میشود جای تعجب و سوال دارد.

آتش بس شکننده و نقض مکرر آن

به دنبال مذاکرات صلح در سال 1994 موافقتنامه آتش بس بین دو کشور منعقد شد. ارمنستان هرچند هنوز چهار قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد را در مورد خروج نیروهای مسلح خود از منطقه قره باغ کوهستانی و مناطق اطراف آن اجرا نکرده است اما آذربایجان امیدوار است تا سازوکارهای سیاسی بتواند قفل مشکلات قره باغ را بچرخاند.

نقض آتش بس در خطوط جبهه، کلید واژه ی دائمی رسانه های آذربایجان به نقل از وزارت دفاع این کشور می باشد که اگر نگوییم روزانه، حداقل چند بار در هفته در رسانه های مختلف مطرح می شود. جالب اینکه در تمام این گزارشات نقض آتش بس، فقط حملات خمپاره ای و توپخانه ای و یا شاید استفاده از سلاح های سبک تر توسط ارمنه مخابره می شود و به ندرت پاسخ گویی سربازان آذربایجانی گزارش می شود. شاید دلیل اصلی این مساله را بتوان در پایتخت دنبال کرد. از طرفی مرکز جمهوری خود خوانده آرتساخ به راحتی می تواند از کنار آتش افروزی سربازان ارمنی در جبهه، چشم پوشی کند ولی طرف آذری با دقت بیشتری بر سربازان خود نظارت دارد. البته این نظارت تا جایی است که بعضا برخی سربازان آذری که در مناطق مرزی خدمت کرده اند، از برخورد شدید فرماندهان با هرنوع مقابله به مثل در خطوط مرزی گفته و می گویند حتی پول گلوله ای که به سمت ارمنه شلیک شود از سرباز خاطی اخذ می شود. ولی علت اصلی عدم پاسخگویی جدی از طرف نیروهای آذری به موارد متعدد نقض آتش بس را باید در تفکرات سیاسی آذری ها دنبال کرد.

ایده ی سیاسی باکو و امید به حل موضوع

آخرین درگیری جدی بین دو طرف آذربایجان و ارمنستان مربوط به سال 2016 می باشد که طی آن آذربایجان موفق به آزادسازی بخش هایی مناطق متصرفه نیز شد اما به یک باره، دوباره بر سر میز مذاکره بازگشت و حل میدانی مساله را رها کرد.

المار محمدیاریف وزیر امور خارجه جمهوری آذربایجان در مقاله منتشره در روزنامه نزاویسیمایای روسیه نوشته است: باکو منتظر است تا مسئولان جدید ارمنستان اقدامات جدی در راستای حل و فصل مناقشه قره باغ کوهستانی انجام دهند. موضع آذربایجان این است که قطعنامه های شورای امنیت سازمان ملل متحد اجرا و حق حاکمیت و مرزهای این جمهوری در سطح بین المللی شناخته شود تا امنیت جوامع آذربایجانی و ارمنی قره باغ کوهستانی تامین شود. وزیر خارجه ی آذربایجان در نهایت نیز اظهار امیدواری کرده است تا بزودی برای حل سریع این مناقشه اقدامات جدی انجام ببذیرد و روند مذاکرات واقعی آغاز شود.

هرچند در روزهای گذشته اخبار متعددی در رسانه های آذربایجان مبنی بر قدرت برتر نظامی آذری ها بر ارمنه و احتمال بازپس گیری قره باغ مطرح شده بود این مقاله ی وزیر امور خارجه نشان داد همچنان آذربایجان به دنبال حل مساله از طریق مذاکره و با تاکید بر اصول غیرنظامی می باشد.